

את ביקורו בצ'ילון, ארץ התה והריקשות היי הפילו!

עוד כמה פרטים על הנחשים הקדושים. זה שייך לכאן, משום שגם הפילים קדושים. בצ'ילון יש המון נחשים מכל הסוגים, הר צבעים והמינים. באחד הימים פגשתי ב"רחוב קובה" ממין נקה והיא התייחסה אלי יפה מאד. המקומיים הסבירו לי שהסיבה היא שאני לא מקומי, ולא היה לקובה שום חשבון אתי.

יש כאן פתנים של ששה מטרים, אפעה קלאסי צבוע יפה, וכמה עשרות סוגי נחשים ארסיים מאד, לא כל כך ארסיים וסתם ארסיים. אחרי שכמה מאות אורחים נרצחים מדי שנה על ידי אורחים אחרים, מתחילים לספור גם את אלה הנהרגים עלידי נחשים. המון עבודה של סטאטיסטיקה.

אין סיכויים

נשים בצ'ילון הן בעיה מסובכת ורצינית מאד. כבר באניה קבלתי מהקפטיין כמה שיעורי הסבר יסודיים, שה"מכנה המשותף בהם היה: אין סיכויים.

במהרה התברר לי שהקפטיין צדק מאד. קשה לומר שהצ'ילוניות הן יפהפיות, אך יש ביניהן נשים יפות מאד.

בכל הפגישות והבקורים שערכתי ישבו הנשים בצד, כמו אצל הבידואים בסביבות בארשבע. הנשים יושבות בקבוצה נפרדת ואינן מתערבות בשיחה, אינן מתנועעות ואינן עושות כלום מבלי שתתבקשנה לכך. בזמן שאורח מגיע לביתה או נפרד ממנה, מסתפקת בעלת הבית בניע ראש קל ובת"נועת ידים שלובות על החזה.

קולומבו היא עיר נמל בלי חיי לילה. כמו אילת. בכל קולומבו יש רק שני מועדוני לילה עלובים, בלי חיים ובלוי טמפו. בעל הלונה פארק, מועדוני הלילה והאימפרטוריו היחיד של קולומבו הוא צ'ון יין, גבר ה"שוקל 110 קילו ודומה בכל הפרטים לטיפוס של מיליונר קולוניאלי, עם בגדים לבנים וסיגאר.

צ'ון יין יש תוכניות גדולות. כששוחחתי אתו היה עסוק בספירת הרחחים מלהקת רוקאנורל שהביא מהודו שקצרה כאן הצ"לחה גדולה. הוא הכריז באוזני כל היה רוצה להביא אמנים ישראליים. אמרתי לו שאני

בכלל, הפיל נחשב בצ'ילון לחיה קדושה ומחירו גבוה מאד. פיל משומש במצב טוב מאד עולה 5000 ל"י. כמעט כמו מניית, רק שיש לו זנב.

חוק מזה, אפשר לפגוש את הפיל בכל מקום: על מטבעות, על שטיחים, בתור חול"יות בשרשרת זהב, בפיתוחי אמנות, חלקים חלקים (שיני פיל, עור פיל) או סתם מטייל לו ברחובות. הוא עובר את הכביש גם כשי אין מעבר חניה ומצפצף על חוקי התנועה, והשוטרים לא רושמים לו רפורט. זהו ה"הבדל השני בין פיל למניית.

קצת פילוסופיה

התענייני באופן אישי בשתי בע"יות צ'ילוניות: נשים ותחבורה. כדאי להתחיל בבעיה השנייה; היא קלה יותר. ביום השני, שכרתי פיל אישי. הפיל הוא כלי התחבורה הזול ביותר כאן והוא גם חיה זריזה מאד, לפעמים יותר זריזה מה"רוכב עליה. במקרה כזה, הפיל מתקדם וה"רוכב נשאר מאחור. זהו מקרה בלתי רגיל, אבל לא נדיר כל כך, ביחוד לגבי רוכב מתחיל.

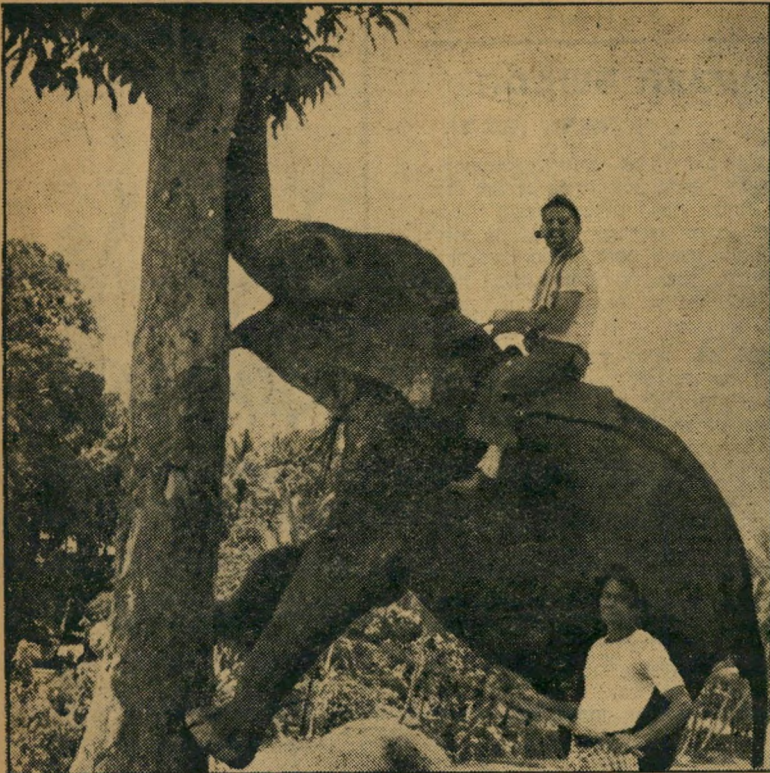
כי צריך לדעת איך לרכב על פיל. עכשיו, כששתי הצלעות שלי סדוקות והשלישית בטיפול קבוע, אני כבר יודע: אתה מכניס את הפיל בין רגליך, מישר לו את האוזן, דוחף לו לפה חתיכת מינגו ואומר "צ'י!!!" (זו). אז שתי אפשרויות: אם זה פיל ממשפחה טובה, כמו הפיל שלי, הוא זו. אם הוא פיל עקשן, אתה יכול לחכות אם יש לך סבלנות. לפיל יש.

בדרך כלל יותר בטוח לרכב על פיל מאשר על ג'יפ. קודם כל הפיל יותר חזק. שנית הוא יותר יציב ושלישית הוא לא מת"הפך בסבובים. ובכלל, אם הוא מתנגש עם ג'יפ (ראה לעיל) הוא תמיד מנצח.

מחוך לפילים יש גם מכוניות. אפשר לקנות כאן מכונית משומשת, במצב טוב, באלף לירות ישראליות. לכל פקיד ממוצע יש מכונית.

נוסף למכוניות הפרטיות ישנם סוגי תח"בורה אחרים: עגלות שוריים, מוניות (מייל אחד = 50 סנט) וריקשות. אם היו מכ"ניסים לשימוש גם בישראל ריקשות, היו פותרים לבטח את בעיית האבטלה. כאן פתרו את זה בצורה זאת. עכשיו אין כבר אבטלה כללית. יש רק אבטלה בין בעלי הריקשות. בכלל, ריקשה היא כלי רציני וחסיכוני מאד. יש לה רק שני גלגלים ואין כמעט אמורטי"זציה.

לפני שאני מגיע לנשים אני רוצה למסור

תחריף למוניית. נלטון רוכב על פיל, באחד המסעים ליד קולומבו. הפיל התעקש דווקא לטפס על עצים ונלטון מצא את

שולח מיד הודעה על כך לתלאיבי. אני חושב שהופעות בצ'ילון בימי ששי ושבת תשתלמנה לא רע.

מחוך למועדוני הלילה יש גם כמה בתי קפה בלי בחורות. מצב מאכזב מאד. המאר"חיים שלנו החליטו לנחם אותנו בטיול מעניין לקנדי, המרכז הפראי של צ'ילון.

המלצר וראש הממשלה

ברגע האחרון חל שינוי בתוכנית. קיבלתי הודעה פתאומית שראש המ"שלה הסכים לקבל אותי לראיון במשרדו, שבבית הנבחרים הצ'ילוני בקולומבו. "חל"י פה חובה," הסביר לי ברי מור.

לא היתה לי חליפה וגם לא די כסף כדי לקנות קישוט כזה. רצתי לאניה, צלצלתי בפעמון האזעקה וצעקתי ס. ס. או. ס. התברר לי שהחליפה של סגן הקפטיין מתאימה לי מאד. הקפטיין הציע לי את החליפה הלבנה

ראש הממשלה, ששמו הרישמי הוא ס. ח. ד. באנדאנאיקי, ידע שהוא עומד ל"הזה" הוא ראה את תמונתי ואת הסיפור על בריגיטה טופט, שהתפרסמו בכל העתו"נים של צ'ילון. רק פרט אחד לא היה ידוע לראש הממשלה: שכתב העולם הזה היה המלצר של הבריגיטה טופט. נדמה לי שאם היה נודע לו הדבר, היה ראש הטכס הציני לונן קמבל כאב ראש לא קטן. כי אחרי הכל — כמה פעמים כבר קרה למלצר אניה להתקבל לראיון מיוחד אצל ראש ממשלה?

הגענו לבית הנבחרים עשרה רגעים לפני הזמן. מתברר שככל שהחום הוא יותר קשה גם כללי הטכס הם נוקשים יותר. ברי מור הורה לנהג לעשות עוד סיבוב.

ארבע וחצי בדיוק. מזכיר ראש הממשלה מקבל אותנו בפתח הבית. עוברים על פני שורה ארוכה של כתבים וצלמים. חיוכים. ראש הממשלה אדיב מאד. מרשה לצלמים להתעלל בנו במשך עשרה רגעים. החום גור"רא ואיום. החליפה רטובה מזעה. על השולחן עוגות שעושות רושם טוב. ניגשים לשאלות. מהתשובות מתברר שראש הממשלה מוכן לבקר בישראל אם יוזמן ושהוא סבור כי כדאי לשחור עם מדינת ישראל — ובכלל, להדק את הקשרים.

עוברים לדבר על אילת, על מלכת שבא וכל השאר. הראיון נגמר אחרי חצי שעה. שוב חיוכים, צלומים. מחוך אפשר להסיר את העניבה. הצלמים הלכו כבר למערכת.

מתנות לבודהא

במרחק חמישה מיל מקולומבו ביי קרתי בפאגודה צ'ילונית. מורה הדרך הסביר שהפגודה נבנתה לפני יותר מאלפיים שנה והיא משמשת לפולחן אישיותו ודתו של בודהא.

עיקר הפולחן נעשה כלילות הירח המלא. כשיש ירח מלא מתכנסים הנה אלפי מאמרי"נים, המביאים את קרבן מנחתם לרגלי ה"פסל הענק של בודהא, בקצה הפאגודה.

התענייני לדעת לאן הולכות אחרי הטכס כל המתנות. הסבירו לי שגם כוהני הדת צריכים לחיות בין תפילה לתפילה הם מש"תמשים במתנות לפי ההוראות שהם מקבלים מבודהא מדי פעם בפעם.

לאגודה הבודהיסטית הזו קוראים קלנייה. יש לה סיפור משלה, כתוב כולו צ'ילוני. תמצית אומרת שבודהא ביקר כאן פעם באופן אישי ומשום כך המקום הוא קדוש מאד לכל אלה המאמינים בבודהא. חלצתי את נעלי וצילמתי בחדרת קודש מוחלטת את כל מה שהיה לצלם.

תחבורה זולה. הריקשה היא כלי התחבורה העממי הזול של קולומבו. "פעם היו הרבה מובטלים בעיר," כותב נלטון, "עכשיו הם כולם בעלי ריקשות המחפשים פרנסה."